

— Да, да, мила Анна. Азъ съмъ голѣмъ егоистъ. Ти твърдѣ право го каза.

И въ силата на тоя егоизъмъ ти днесъ си тѣй коравъ.

— О, не, не коравъ. Азъ се мжча — мжча.

Рѣшително и съ едно помрачаване на лицето, Ана продължи: — О, не, нѣма защо да се мжчишъ. Азъ съмъ доста силна и нѣма да създавамъ мжки на човѣка, когото тѣй силно любя. Да, Коля, отъ днесъ ти вече принадлежишъ само на себе си. Азъ, азъ ще се помжча — Сълзи я задавиха и тя млъкна и за мигъ едва додаде:

— И знай, че нищо, нищо абсолютно нѣма да смути твоето общество и твоето азъ.

Сломена, тя отпустна на гърди глава.

Той ѝ хвана ржката, ала тя я одръпна.

— Ана, защо така? — Азъ искамъ да бжда искренъ. И казахъ онова, което ако бѣхъ замълчалъ . . .

— За това азъ не те обвинявамъ.

— Но ето, че ти плачешъ.

Тя скочи, потресно въздѣхна и безъ да му каже нѣщо, излѣзе.

Той се смути. Нѣщо прободи сърдцето му и като раненъ се изправи до прозореца, отвори го и обори глава.

Наоколо почваше да се мръква. Щурцитѣ тжжно, тжжно се заобаждаха отъ самъ — оттагъкъ, сѣкашъ да допѣятъ тжжовната пѣсенъ на мрачния днь.

IX.

Задѣхана, Ана излѣзе внѣ: тя не можеше да търпи присѣтствието на Николаева. Дълго живѣла съ надеждата, че той ще ѝ бжде подкрѣпа — отказътъ му бѣше за нея изненада. Никога не допускала тя, че мжжътъ, когото за пръвъ пжтъ обичаше въ своя животъ, ще бжде тѣй безучастенъ. — Това я сломи. Въ нея се срѣцнаха двѣтѣ чувства: оскърбената любовъ и честолюбието. Душена отъ мжка, че той пази името си по-вече отъ любовта къмъ нея — тя вдигна да махне ржка, ала нѣщо я скоси: тя обичаше. И незнаеше какво да прави. Замислена: запжти се къмъ близкия лѣсъ. Тамъ срѣдъ мълчеливитѣ бѣлостволести брѣзи тя подири утѣха: струваше ѝ се, че ако се наплаче на воля — би ѝ поотлекнало.